

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová
Nevinná
třicítka

MELANIE MILBURNEOVÁ

NEVINNÁ TŘICÍTKA

PŘEKLAD

LIBUŠE MĚŠŤANOVÁ

Milá čtenářko,

hned dvě třídílné série začínají tento měsíc. Ve Sladkém životě je to příběh nazvaný O čem slečna nemluví, na který v květnu naváží Nebezpečně návykové noci a v červnu Žena, na niž měl zapomenout. Hrdiny všech tří jsou bratři Marchettiové. Pokud podle jména soudíte, že to jsou opět Italové (o nich jsme si povídali minulý měsíc, vzpomínáte?), máte pravdu tak napůl. Oni jsou to totiž Italové i bratři taky jenom napůl. Nikosova maminka z knihy, kterou si můžete přečíst tenhle měsíc, je Řekyně. A matky jeho dvou bratrů jsou Arabka a Ruska. Všechny tři příběhy napsala Abby Greenová.

Druhou sérii zahajuje tento měsíc příběh ve Sladkém životě Duo s názvem Nevinná třicítka. Hlavní hrdinkou je nesmělá Ivy, která má dvě kamarádky, jejichž osudy budou popsány v knihách Proti jeho pravidlům (v květnu) a Jedna noc stačit nemůže! (v červenci). A všechny tři uspějí v náročné disciplíně, kterou ale moje hrdinky zvládají přímo bravurně – v krocení playboyů! A ještě bych Vám neměl zůstat dlužit jméno autorky. Všechny tři knihy napsala Melanie Milburneová.

Jak vidíte, máte se teď hned čtyři měsíce na co těšit... I když... proč jenom čtyři měsíce? Romantické a láskyplné příběhy Vám přece přináším každý měsíc. A nejenom v edicích Sladký život a Sladký život Duo!

*S láskou
Váš Harlequin*

Melanie Milburneová

NEVINNÁ TŘICÍTKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

One Night on the Virgin's Terms

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Libuše Měšťanová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Melanie Milburne

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7756-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7757-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7758-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ivy Kennedyová byla zrovna u kadeřníka, když objevila řešení svého problému s panenstvím. Odpověď našla při listování jedním bulvárním plátkem, zatímco čekala na barvení vlasů. Po pravdě řečeno měla odpověď už léta doslova před nosem, ale všechno jí došlo až teď.

Louis Charpentier – expert na vztahy na jednu noc a zároveň nejlepší kamarád jejího staršího bratra. Ten její problém určitě vyřeší. Koho by napadlo, že nechat si udělat světlé pramínky do vlasů může být najednou tak zlomovým okamžikem?

Sarina, její kadeřnice, se zadívala Ivy přes rameno na článek, který měla před sebou, a tiše si hvízdla.

„Páni, Louis Charpentier je ale fešák. Je tak úžasný, že mi úplně stačí podívat se na jeho fotku, a už jsem z něj celá vedle. Vsadím se, že v soutěži o nejpopulárnějšího starého mládence roku letos zase vyhraje. Kolikrát už se jí účastní? Potřetí?“

„Počtvrté.“

Ivy obrátila stránku, ale potají si ten článek založila prstem. Chtěla se na Louise podívat ještě jednou, aniž by jí nad ním přes rameno slintala blahem její kadeřnice.

Co nejlhostejněji pokrčila rameny a dodala: „Sluší mu to.“

Celá léta nebyl Louis nikým jiným než nejlepším

kamarádem jejího bratra Ronana. Hezký, ale ne dost na to, aby ji dokázal „uvést v pokušení“, slovy Jane Austenové. Ale její třicáté narozeniny se kvapem blížily a ona pořád zůstávala pannou. Potřebovala s tím něco udělat – a brzy.

Jak by mohla někdy najít životního partnera, dokud něco neudělá s touhle trapnou intimní záležitostí?

Strávila většinu dospělého života tím, že hledala výmluvy, aby se mohla vyhnout schůzkám, protože měla strach. Strach z toho, že bude muset být před nějakým mužem nahá a nebude se mu líbit. Strach z toho, že jí ten člověk ublíží. Z toho, že se zamiluje do někoho, kdo ji pak pustí k vodě.

Ale za pár týdnů jí bude třicet, a proto je nejvyšší čas tenhle strach překonat.

Třicet!

Zatraceně! Copak je v dnešní době někdo ve třiceti ještě panna?

A kdo by mohl líp vyřešit její problém než Louis, který je mistrem ve svádění. Kdo jiný by ji mohl zbavit zábran a ostychu?

Bude jí sice trapné ho o něco takového požádat, ale zároveň si nedovedla vůbec představit, že by se obrátila na někoho jiného.

Přála si někoho, koho zná a komu může věřit. Ne někoho, kdo by se jí smál nebo si z ní dělal legraci kvůli tomu, že je ve svém věku ještě panna. Nebo měl drsné poznámky kvůli jejímu tělu, jako jeden z jejích dřívějších nápadníků.

Louis nebyl cizí člověk, byl to kamarád...

Teď, když její bratr emigroval do Austrálie, aby mohl být se svým přítelem Rickym, Ivy vídala Louise jen občas u oběda nebo kávy. A poslední schůzku musela dokonce zrušit kvůli velké zásilce starožitností, která přišla z Francie do obchodu, ve kterém pracovala jako kustod.

Ivy věděla, že jestli nebude jednat hned, brzy ztratí odvalu a nakonec si všechno rozmyslí. Do třicátých narozenin jí zbýval jen poslední měsíc.

Zhluboka se nadechla, otevřela znovu časopis a zadívala se na Louise. Byl vysoký, tmavovlasý, v kouřově modrých očích měl zamyšlený výraz, ze kterého se nedalo nikdy nic vyčíst, a byl doslova a do písmene symbolem mužské krásy.

Dotkla se špičkou prstu jeho úst na fotografii a začala si v duchu představovat, jak je cítí na svých rtech. Sklouzla pohledem o něco níž, k jeho pevným, svalnatým stehnům a najednou se v duchu celá zachvěla.

Rychle časopis zavřela. Ano. Byl to ten pravý. Ne na lásku na celý život, ale pro řešení jejího problému. Teď ho o tom ale potřebovala přesvědčit.

Louis Charpentier právě dokončoval ve své londýnské kanceláři komentář k architektonickému projektu, když mu zavolala sekretářka.

„*Louisi? Je tu –*“, začala.

„Řekl jsem, že dnes odpoledne nechci být nikým rušený, Maureen,“ odpověděl stroze.

Proč se zatraceně náhradní sekretářka nemůže řídit jeho pokyny? Do odevzdání projektu mu zbývalo jen posledních pár dní a klient byl komplikovaný a náročný člověk.

Nechápal, proč vždycky přitahoval samé složité případy.

„*Omlouvám se, ale je tu slečna Ivy Kennedyová a ráda by s vámi mluvila. Neobjednala si schůzku, ale trvá na tom, že je to důležité. Říká, že je sestra vašeho blízkého přítele. Mám ji poslat dál nebo jí mám říct, aby přišla jindy?*“

Louis odsunul stranou počítačovou myš a prohrábl si rukou vlasy. Co se děje? Ivy mu poslední schůzku zrušila, když jí navrhl společný oběd.

Její bratr Ronan ho požádal, aby na ni dohlédl, než emigroval do Austrálie. Louisovi příležitostné schůzky s Ivy ani trochu nevadily, ale dalo mu hodně práce považovat ji jen za svoji kamarádku. Nebylo to rozhodně snadné, když vypadala tak neuvěřitelně přitažlivě, aniž by se o to jakkoli snažila.

Ale nebylo by rozumné zaplést se s mladší sestrou nejlepšího kamaráda.

Ivy si zasloužila život jako v pohádce, s láskou až za hrob. A byla určitě mateřský typ a toužila po dětech. On na rozdíl od ní vyhledával vztahy na jednu noc a nikdy se neohlížel zpátky. Neměli vůbec nic společného.

Kromě toho si její bratr Ronan užil dost problémů kvůli svojí rodině a Louis mu rozhodně nechtěl přidělovat další starosti.

„Pošlete ji dál,“ řekl teď své sekretářce. „A nepřepojujte mi žádné hovory, dokud neodejde. Rozumíte?“

„*Ano.*“

Dveře se otevřely a Louis vstal od stolu.

S vlnitými zrzavými vlasy, které jí sahaly skoro až do pasu, nádhernýma modrýma očima, alabastrovou pletí a plnými, smyslnými rty vypadala Ivy Kennedyová, jako kdyby k němu přišla z jiného světa. Až na oblečení, samozřejmě.

Snažil se nedívat příliš dlouho na její štíhlé nohy v úzkých bílých džínsech, ani na to, jak se jí pod černým kašmírovým svetrem rýsují malá, ale pevná ňadra. Na nohou měla vínové kotníkové boty s úzkou špičkou, ve kterých jí vynikly útlé kotníky. Ale i s vysokými podpatky mu sahala sotva po ramena.

„Ahoj, Ivy,“ pozdravil ji ochraptěle a jen stěží odtrhl pohled od jejích smyslných rtů. „Co pro tebe můžu udělat?“

„Louisi, doufám, že ti nevadí, že jsem sem takhle vtrhla, ale mám problém a myslím, že ty jsi jediný,

kdo mi s ním může pomoci.“ Všiml si, že se trochu začervenala.

Louis si nebyl nikdy jistý, jestli jí má pozdravit polibkem na tvář, nebo jí má přátelsky obejmout, ale vzhledem k tomu, jak jeho tělo teď zareagovalo, žádné objetí rozhodně nepřicházelo v úvahu.

Možná, že ten dobrovolný celibát byla chyba. Jak dlouho už ho vlastně držel? Tři nebo čtyři měsíce?

Zůstal stát za stolem a pokynul jí rukou, aby se posadila na židli, která byla vyhrazená pro jeho klienty.

„Prosím, posaď se.“

„Děkuju. Nezdržím tě moc dlouho.“ Ivy se usadila naproti němu a velké náušnice se jí zhouply v uších. Okamžitě ucítil závan jejího parfému – bílé lilie a konvalinky.

Svýma malýma, jemnýma rukama skoro křečovitě svírala kabelku, která byla tak malá, že se do ní sotva vešel mobil. Přejela si nervózně špičkou jazyka po rtech a pak se na něj usmála. Cítil, že je čím dál víc ztracený. Drobné bílé zuby s roztomilým předkusem a smyslné rty byly vražednou kombinací, která mu okamžitě rozproudila krev v žilách.

„Ráda tě zase vidím, Louisi. Promiň, že jsem musela minulou schůzku zrušit.“

Zatraceně, přestaň zírat na její rty. A ať tě ani nenapadne podívat se jí na ňadra.

„To je v pořádku. Měl jsem stejně hodně práce.“ Hlasitě si odkašlal, posadil se a položil si ruce na stůl. „Tak s čím ti můžu pomoci?“ zeptal se věčným tónem, ale uvědomoval si, že to mezi nimi doslova jiskří napětím.

Sklopila oči a zadívala se na uzel jeho kravaty, jako kdyby to byla ta nejúžasnější věc na světě.

„Já... je trochu těžké to vysvětlit...“ Znovu se začervenala a sevřela kabelku ještě pevněji, jako kdyby nevěděla, co s rukama.

Automaticky se zadíval na její levou ruku. Ne, nebyl tam žádný prstýnek.

Zhluboka si vydechl, i když si předtím vůbec neuvědomil, že zatajil dech. Pořád ho totiž děsila představa, že se Ivy zaplete s nějakým nesprávným mužem. Její bratr mu řekl, že už od chvíle, kdy dostala první panenku, sní o tom, že najde svého pohádkového prince a bude s ním šťastná až do smrti. Slyšel taky o tom, že má s nápadníky zatím smůlu – možná proto, že je až moc důvěřivá a ani trochu vychytralá.

Louis se opřel na židli a povolil si kravatu. „Dáš si něco k pití? Kávu? Čaj? Nebo něco silnějšího?“

Ivy se na něj zadívala a rozpačitě se kousla do rtu. „Máš brandy?“

Zamračil se. „Odkdy piješ brandy? Myslel jsem, že vždycky dáváš přednost bílému vínu nebo šampaňskému před tvrdým alkoholem.“

Nejistě se usmála. „Tahle situace ale vyžaduje brandy.“

„Jsem čím dál zvědavější.“ Louis vstal ze židle, zamířil ke skleněné vitríně, otevřel ji a nalil do sklenice brandy. Pak přešel k místu, kde seděla, a skleničku jí podal. Přitom se bezděčně dotkl jejích prstů a okamžitě se v nitru zachvěl.

Co se to s ním proboha dneska děje? Choval se jako nějaký poblázněný teenager. Možná, že ta sexuální abstinence nebyla zase tak dobrý nápad.

Louis se opřel o roh pracovního stolu před její židlí. V duchu si říkal, že by ji měl přimět, aby se cítila uvolněněji a nepřipadala si jako v pasti, když seděla za bariérou jeho obrovského pracovního stolu. Ale upřímně si v duchu přiznal, že mu jde hlavně o to, aby jí viděl do obličeje. Aby mohl sledovat její rty, až je přitiskne na okraj broušené skleničky, a v duchu si představovat, jak se jimi dotýká jeho úst.

Zatraceně. Nemohl si dovolit něco si začít se

sestrou nejlepšího kamaráda. Překročil by tím hranici, kterou nikdy přejít nechtěl.

Ronan mu dal za úkol, aby na ni v jeho nepřítomnosti dohlédl. Nic víc.

Koneckonců, nebyla přece vůbec jeho typ. Ivy bylo roztomilé děvče se smyslem pro rodinný život. Nedokázala projít kolem výlohy klenotnictví, aniž by si tam prohlížela diamantové zásnubní a snubní prsteny. Patřila k ženám, které se dokáží hodiny rozplývat nad dětmi v kočárku a sní o lásce až za hrob. On ale v takovou lásku nevěřil. Jak by mohl, když byl sám svědkem toho, jak se láska jeho rodičů změnila v nenávist?

Ivy si několikrát lokla, dvakrát zakašlala a pak s úšklebkem postavila skleničku zpátky na stůl.

„Proboha, jak tohle můžou lidi mít rádi? Nejsem si jistá, jestli to vůbec dopiju.“

Louis se na ni zadíval, ale komentář si nechal pro sebe.

Ivy vylovila z kapsy kapesník, otřela si oči a pak na něj vrhla rozpačitý pohled. „Omlouvám se, že tě ruším, když máš tolik práce. Máš novou sekretářku? Připadá mi moc milá.“

Pro Ivy bylo typické, že v každém viděla jen to nejlepší. Byla to hezká vlastnost, ale on ji postrádal. Možná, že se podobal otci víc, než si uvědomoval.

„Ano, je tu jen na pár měsíců. Natalie je teď na mateřské dovolené.“

Ivy se k němu naklonila a začala spiklenecky šepat. „Mám dojem, že je do tebe tak trochu zamilovaná.“

Louis vybuchl smíchy. A v duchu ho napadlo, že by asi nebyl moc dobrý nápad posadit se blízko k ní. Její parfém s ním totiž dělal hotové divy. Nemluvě o výstřihu, do kterého měl možnost nahlédnout, když se naklonila.

Rychle se vrátil zpátky za svůj stůl, posadil se a dal si ležérně nohu přes nohu. Chtěl se tvářit, že je v naprosté pohodě, ale rozhodně tomu tak nebylo.

„Já nikdy nespojuju práci se soukromím a začínat si něco s někým z personálu by znamenalo katastrofu.“

Strávit s někým víc než čtyřicet hodin by byla katastrofa. Kdysi vydržel se svými milenkami i týden nebo dva, dokonce i měsíc, ale to bylo ještě předtím, než se jeho poslední milenka odmítala smířit s tím, že jejich románek, který trval tři týdny, už skončil. Když ho ta žena celé týdny pak pronásledovala, nebyla to žádná legrace. Vůbec se jí nemohl zbavit.

A tak se začal řídit pravidlem, které nebyl ochotný už nikdy porušit: jedna společná noc a dost. Díky tomu se ani na jedné straně nemohly probudit žádné city.

Ivy bezděčně zalétla pohledem k jeho ústům. „Ty... vídáš se teď s někým?“ Zčervenaly jí tváře.

Louis si poposedl na židli a upřeně se na ni zadíval. „Momentálně ne. Proč?“

Jen pokrčila rameny a uhnula pohledem stranou. „Jen jsem se zeptala...“

Opřel si znovu ruce o stůl. „Ivy.“ Použil tón rodiče, kárajícího neposlušné dítě, ale přitom měl velký problém vidět v ní sestru svého kamaráda.

Viděl ji totiž nahou ve své posteli, její božská ňadra v dlaních, ústa na jejích rtech...

Přestaň. Už dost.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ zeptala se Ivy nesměle.

Louis se na ni znovu zadíval. „Samozejmě.“

Hlasitě polkla a špičkou jazyka si olízla rty. V duchu si představoval, jak je líbá, jak je ochutnává.

Zatraceně.

„Louisi... co tě na ženě nejvíc přitahuje? Chci tím

říct, že jsi měl určitě už hodně žen, tak asi víš, co tě na nich vzrušuje a co ne, nemám pravdu?“

Ta, která ho neuvěřitelně vzrušovala, seděla teď přímo před ním a nervózně se kousala do rtu.

Toužil po tom, aby ji mohl svléknout a líbat každý centimetr jejího nádherného těla. Aby ho objala noha kolem boků a splynuli spolu v jedno tělo.

Snažil se rychle vzpamatovat. Skoro to vypadalo, jak kdyby on byl tím, kdo si dal brandy. A ne jednu skleničku.

„Vzájemná důvěra je asi tím, čeho si u ženy nejvíc vážím.“

Ivy vyskočila ze židle a kabelka, kterou měla na klíně, s žuchnutím spadla na zem. Ale vůbec tomu nevěnovala pozornost. „Já jsem to věděla. Přesně tohle si taky myslím, a proto jsem tady, abych tě požádala o pomoc.“

Louis tázavě zvedl obočí. „Mě?“

Obešla jeho stůl a postavila se k němu tak blízko, že kdyby natáhl ruku, mohl by se jí dotknout.

Ne. Nedělej to. Ať tě to ani nenapadne.

Ale musel se hodně ovládat, aby odolal pokušení. Zrzavé vlasy jí splývaly na ramena a pokaždé, když pohnula hlavou, zavanula k němu ovocná vůně jejího šamponu. Oči jí tak zářily, jako kdyby to byly hvězdy na noční obloze. A její rty... bože, ty rty byly tak smyslné, že měl co dělat, aby se k ní nenaklonil a dychtivě ji nepolíbil.

„Ano, ty,“ řekla Ivy. „S někým jiným bych se určitě necítila dobře. Potřebuju někoho, komu můžu důvěřovat. Bylo by pro mě těžké něco takového dělat s úplně cizím člověkem.“

Co by s ním chtěla dělat? A proč jemu zrovna důvěřuje?

Louis si nebyl vůbec jistý, jestli si její důvěru zaslouží. Odsunul židli a vstal, aby od ní získal větší

odstup. Vzal znovu do ruky láhev a nalil si pořádnou skleničku brandy. Nebyl žádný velký piják – naštěstí byl úplně jiný než jeho otec –, ale teď zrovna měl pocit, že by vypil snad studnu.

Pořádně si lokl a pak se k ní otočil zpátky. „Nejsem si jistý, jestli ti rozumím. Co přesně chceš, abych udělal?“

Ivy přešlápla z nohy na nohu, překřížila si ruce na prsou a obličej jí zrudl rozpaky. „Mám problém se... se sexem...“

Louis se zajíkl a vyprskl brandy. Utřel si ústa hřbetem ruky a vytřeštil na ni oči.

„Víš jistě, že jsem tím správným člověkem, se kterým bys měla o tomhle mluvit?“

Ohrnula rty a svésila ramena. „Jsem ještě panna, a už je mi skoro třicet. Potřebuju s tím něco udělat, protože jinak si nikdy nenajdu žádného partnera – obzvlášť dneska, když všichni o sexu mluví s takovou otevřeností. Připadám si jako vyděděnec. Puritánka, která se ani nesvlékne, dokud se nezhasnou světla.“

Tvrdit, že byl z jejích slov v šoku, by bylo slabé slovo. Ona je ve třiceti vážně ještě panna?

On o své panictví přišel v osmnácti. A připadalo mu to naprosto normální.

Nebyla ale nijak nábožensky založená, takže určitě nežila v celibátu úmyslně. Že by se jí v životě přihodilo něco, co by ji od sexu nadobro odradilo? Bezděčně se zamračil, když si v duchu představil, že na ni nějaký dotěrný chlapík naléhá nebo ji dokonce zneužije. Odložil skleničku a několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil.

„Za prvé, Ivy, nemusíš nic řešit. Měla bys prostě dělat jen to, co je ti příjemné. A být s tím, s kým je ti dobře.“

„Ale já se nikdy nebudu cítit příjemně, jestli s tím co nejdřív něco neudělám. Nemůžu už takhle dál. Bylo